

31 JANUARI 2010 – VIERDE ZONDAG DOOR HET JAAR

EERSTE LEZING

JEREMIA 1, 4-5.17-19

In die dagen kwam het woord van de Heer tot mij: „Voordat Ik u in de moederschoot vormde, kende Ik u; voordat ge geboren werd, heb Ik u mij voorbehouden, tot profeet voor de volken heb Ik u bestemd.”

„Omgord dan uw lenden; sta op en zeg tot het volk alles wat Ik u opdraag. Laat u door hen niet afschrikken; anders jaag Ik u voor hun ogen de schrik op het lijf.”

„Ikzelf maak u heden tot een versterkte stad, een ijzeren zuil, een koperen muur tegenover het hele land, voor de koningen en edelen van Juda, de priesters en de burgers van het land. Zij zullen u bestrijden, maar niets tegen u vermogen. Want Ik ben bij u om u te redden.”

Zo spreekt de Heer.

TWEDE LEZING

EERSTE BRIEF AAN DE KORINTIERS

12, 31 – 13, 13

Broeders en zusters,

Gij moet naar de hoogste gaven streven. Maar eerst wijs ik u een weg die verheven is boven alles.

Al spreek ik met de tongen van engelen en mensen: als ik de liefde niet heb, ben ik een galmend bekken of een schelle cimbaal. Al heb ik de gave der profetie, al ken ik alle geheimen en alle wetenschap, al heb ik het volmaakte geloof dat bergen verzet: als ik de liefde niet heb, ben ik niets. Al deel ik heel mijn bezit uit, al geef ik mijn lichaam prijs aan de vuurdood: als ik de liefde niet heb, baat het mij niets.

De liefde is lankmoedig en goedertieren; de liefde is niet afgunstig, zij praat niet, zij beeldt zich niets in. Zij geeft niet om de schone schijn, zij zoekt zichzelf niet, zij laat zich niet kwaad maken en rekent het kwade niet aan. Zij verheugt zich niet over onrecht maar vindt haar vreugde in de waarheid. Alles verdraagt zij, alles gelooft zij, alles hoopt zij, alles duldt zij.

De liefde vergaat nimmer. De gave der profetie zal verdwijnen, tongen zullen verstommen, de kennis zal een einde nemen. Want ons kennen is stukwerk, en stukwerk ons profeteren. Maar wanneer het volmaakte komt heeft het onvolmaakte afgedaan. Toen ik een kind was, sprak ik als een kind, voelde ik als een kind, dacht ik als een kind; en nu ik man geworden ben, heb ik het kinderlijke afgelegd.

Thans zien wij in een spiegel, onduidelijk, maar dan van aangezicht tot aangezicht. Thans ken ik slechts ten dele maar dan zal ik ten volle kennen zoals God mij kent. Nu echter blijven geloof, hoop en liefde, de grote drie; maar de liefde is de grootste.

EVANGELIE

LUCAS 4, 21-30

In die tijd begon Jezus in de synagoge te spreken: „Het Schriftwoord dat gij zojuist gehoord hebt is thans in vervulling gegaan.” Allen betuigden Hem hun instemming en verbaasden zich dat woorden zo vol genade uit zijn mond vloeiden. Ze zeiden: „Is dat dan niet de zoon van Jozef?”

Hij zei hun: „Natuurlijk zult ge Mij dit spreekwoord voorhouden: Geneesheer, genees uzelf: doe al wat, naar wij vernamen, in Kafarnaüm gebeurd is, nu ook hier in uw vaderstad.” Maar Hij gaf er dit antwoord op: „Voorwaar, Ik zeg u: geen profeet wordt aanvaard in zijn eigen vaderstad. En het is waar wat Ik u zeg: in de tijd van Elia immers, toen de hemel drie jaar en zes maanden gesloten bleef en een grote hongersnood uitbrak over het hele land, waren er veel weduwen in Israël; toch werd Elia tot niemand van haar gezonden dan tot een weduwe te Sarepta, in het gebied van Sidon. En in de tijd van de profeet Elisa waren er vele melaatsen in Israël; toch werd niemand van hen gereinigd, behalve de Syriër Naäman.”

Toen ze dit hoorden werden allen die in de synagoge waren woedend. Ze sprongen overeind, joegen Hem de stad uit en dreven Hem voort tot aan de steile rand van de berg waarop hun stad gebouwd was, om Hem daar in de afgrond te storten. Maar Hij ging midden tussen hen door en vertrok.

Schriftlezingen © Katholieke Bijbelstichting 's Hertogenbosch, www.bijbel.net

COMMENTAAR BIJ DE ZONDAGSLEZINGEN

— Kris DEPOORTERE —

Als ik Jou niet had

VANDAAG HOREN WE EEN TOPHIT uit de Bijbel, hoofdstuk 13 uit de Eerste Brief aan de christenen van Korinte, het hooglied van de liefde.

Moest u vroeger ook stukjes lezen uit de boeken van Anne de Vries? Ik alleszins wel, maar ik zie pas nu hoe mooi ze zijn. Nu ik ze (en het hele boek) herlezen heb, veertig jaar later. Deel I, Bartje, mochten we nog lezen, maar deel II, Bartje zoekt het geluk, stond al een beetje onder censuur. En Hilde kon al helemaal niet meer door de beugel. En toch. Als ik 1 Korintiërs 13 hoor, denk ik steeds aan Bartje, deel II.

Bartje is een arme jongen in Drente, Nederland. Hij woont in de Lange Jammer, een huurkazerne, met zijn familie. Mooi is de scène waarbij Bartje niet wil bidden voor de bruine bonen op tafel, omdat hij ze niet lust. Zijn moeder sterft tijdens de vijftiende zwangerschap. En later ook zijn vader, doodgetrapt door het paard van de herenboer, waar hij als horige werkt. Op het sterfbed bekijkt Bartje de handen van zijn vader: „De vingers half geopend, zoals ze gegroeid zijn naar de steel van de schop. Ik heb die handen gevoeld als mokers, wanneer ik ondeugend was. Maar ze hebben mij ook gedragen, toen ik klein was – ik heb in die grote handen geslapen als in een bed.”

Bartje wil weg uit die armoe. Hij volgt schriftelijke cursussen en spaart zoveel hij kan. Zijn vriendinnetje is Harmke, even arm als hij. Hij heeft bijna genoeg gespaard om een kippenfokkerijtje te beginnen, wanneer zijn labiele broer Arie hem al zijn spaargeld aftroggelt. Een rijke boerendochter, Triene, zoekt contact. Zij zal hem uit de put helpen. Hij mag op de boerderij werken en wonen en de huurkazerne verlaten. Maar Harmke, zijn meisje, mag hij nooit meer zien, zegt Triene.

Harmke is wanhopig. Ze gaat naar dominee Arend-Jan en klaagt het onrecht aan: dat ze door Bartje wordt weggegooid omwille van het geld. De dominee gaat Bartje opzoeken, maar botst op Triene. Bartje heeft zich uit schaamte verstopt in het hooi. Dan komt de kernscene. De dominee zegt: „Triene, wil je Bartje een boodschap overbrengen? Zeg hem dat hij 1 Korintiërs 13 leest, één Corinthen darten.” Bartje hoeft de Bijbel niet vast te nemen, hij kent de tekst uit het hoofd:

Al sprak ik de talen van alle mensen en die van de engelen – had ik de liefde niet, ik zou niet meer zijn dan een dreunende gong. Al verkocht ik mijn bezittingen, omdat ik voedsel aan de armen wilde geven, had ik de liefde niet, het zou mij niet baten. En hij mijmert voort: al had ik de grootste kippenfokkerij van het land, had ik de liefde niet... Al kreeg ik een oogst als goud zo rijk, had ik de liefde niet... De liefde is eerlijk en oprecht. Zij is niet op geld belust. De liefde verraadt niemand, ook geen arm meisje. De liefde kruipt niet weg in het hooi, maar durft schuld bekennen. Al had ik alle dikke, rijke boerendochters uit de streek, maar Harmke niet, het is allemaal lucht en leegte, holle gong, kletterende cimbaal.

Bartje gaat Harmke opzoeken. Ze melkt de enige koe van haar ouders. Bartje gaat bij haar zitten. En Harmke beseft alles direct: „Weet je hoe ik het zie, Bart? Het is God die jou losgescheurd heeft van je geld en je weer aan mij geeft.” „Ja,” zegt Bartje, „ik ben zo'n wilde rank, die me elke keer weer vastklem aan valse steun. Met 1 Korintiërs 13 heeft God mij losgescheurd en weer aan jou gegeven.” Bartje en Harmke trouwen. Ze hebben één geit en ze gaan samen in de Lange Jammer wonen. Arm, doodarm, zo rijk als 1 Korintiërs 13.

Misschien deze week eens ons eigen hooglied van de liefde schrijven? Mag ik beginnen? Al had ik alle diploma's van Leuven en Harvard, als ik de liefde van mijn ouders niet had gehad... Al reed ik met een BMW 750 Li, als ik er altijd alleen in zat... Al was ik lid van de Europese Commissie, als de liefde van mijn dochttertje er niet was... En zelfs: al had ik 10 miljoen euro obligaties, als ik Jou niet had, mijn God, met wie ik kan praten en door wie ik gedragen word...

Als we zo'n hooglied schrijven en beleven, zullen ze spotcartoons van ons maken en we worden uitgelachen zoals Jezus in Nazareth (zie de evangelielezing). Maar juist dan echoot de eerste lezing van vandaag uit Jeremia: „Ik zal je redden.” Of Paulus in 2 Korintiërs 5, 14: „De liefde laat ons niet met rust.”

Maar ze maakt ons wel gerust. Heel gerust.